

Drage gledališnice.

Za pisanje poslanice sem si vzela zelo veliko časa. Zdelo se mi je, da je ob tej priložnosti nujno potrebno opozoriti na vse, kar je v gledališču in tudi svetu narobe. Kar v meni vzbuja tako jezo, da bi prijela eno gajzlo in mahala z njo po glavah, ki jim ni mar za drugo kot za lastno pomembnost in zaslužek. Teh glav ne zmanjka pa ne zmanjka. Lahko bi prešla z gajzle na šmajser in naprej, pa jih kar ne bi bilo konec. Raztreščiš eno in iz vratu ji bojo pognale tri nove. Kot bi živeli v pravljici. Pomembnice se igrajo s človeškimi življenji, z živo in tako imenovano neživo naravo, z neotipljivimi resničnostmi posameznic in skupnosti. Mesto, iz katerega prihajam in mesto, v katerem živim, se spreminjata v parkiriščarsko polje. Temelj našega odnosa do sveta je – če imamo pri naši družini en avto, lahko imamo oziroma jih nujno potrebujemo štiri, ali povedano v gledališkem jeziku – če imamo v našem gledališču pet premier na sezono, jih lahko imamo oziroma jih nujno potrebujemo dvajset. Sveta jeza, ker je natanko ta miselnost tisto, kar uničuje svet, katerega del sem, to živo in neživo naravo in neujemljivo resničnost, ki so del mene, s katerimi sem in smo nedeljiva celota, pa vseeno vanje sprevrženo zarezujemo vedno globlje. Nujno se mi je zdelo, da ob vsem tem posebej izpostavim klanje na različnih koncih sveta. Rahločutnicam na ljubo bi rekla vojna, ampak beseda vojna dosti manj temeljito opiše, da v tem trenutku nekje neko dete umira, ker so se neki fiaski od ljudi, ki na obrazcih obkrožajo, da so moški, odločili, da bi se malo igrali z vojački. In vsi mi pihamo v isto trobento. Še, še, še več.

Vse to in še mnogo tega sem napisala v poslanici, za katero sem si vzela veliko časa. Ko sem jo zadnjič prebrala, sem bila prav ponosna na svoje besedne spretnosti. Potem sem to reč shranila, vsaj mislila sem, da sem jo, in potem je ni bilo več nikjer. Ure in ure sem porabila, da bi jo iz kakih temnih kotov računalnika dobila nazaj, ampak ne. Poslanica je zgorela v lastni sveti jezi. Poskusila sem jo po spominu rekonstruirati, ampak moj spomin ni več, kar je bil. Poti nazaj ni bilo. Morala sem jo napisati na novo. Potem me je prešinilo, da je mogoče stvar v tem. Na novo. A lahko začnem na novo, potem ko sem zavozila? Moram, je odgovor. A lahko v trenutku, ko se zdi popolnoma vse zavoženo, začnemo na novo? A lahko nehamo uničevati in začnemo negovati? A lahko nehamo lomiti in začnemo zdraviti? A se lahko ustavimo? A lahko pogledamo okoli sebe, dokler je še kaj živega videti? Moramo, je odgovor.

In kaj naj s poslanico? Mogoče bi jo pa na novo začela tako, da po poslanici ne opletam samo s svojo sveto jezo, pač pa še s čim drugim. S čim? Morda s tem, da se vprašam, zakaj sploh vztrajam v gledališču. Ugotovila sem, da to ni težko vprašanje. Vztrajam zato, ker je gledališče

živo. Ker me možnosti, ki jih ponuja, vznemirjajo in se ob tem tudi jaz počutim živo. Vztrajam, ker vem, da bo gledališče vztrajalo. Da bo tu še dolgo po tem, ko bo parkirišča prerasla trava in ko bojo trenutne aparatčike že zdavnaj zamenjali drugi in tretji, ravno tako trudeč se gledališču vzeti moč. Ampak gledališče bo kljub njim utripalo dalje. Skupaj z neoprijemljivimi resničnostmi, z neživo in živo naravo. In ko bo zadnji človek odšel v večna parkirišča, bojo gledališke stavbe še vedno pričale o življenju, ki smo ga gledališčnice vdahnile vanje.

To življenje, ta vztrajnost in ta ljubezen bojo to stavbo še dolgo držale pokonci.

Ob dnevu gledališča čestitam vsem gledališčnicam – današnjim, tistim pred nami in tistim, ki prihajajo. Zdaj pa praznujmo!

Simona Semenič, dramatičarka in dramaturginja